

Arrest

nr. 324 022 van 26 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 17 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 december 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2024 werd ingediend door :

S., A. (N° R.N. (...))

Geboren te (...) op (...)1970

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.04.2004 een eerste maal aangetroffen wordt op het Belgische grondgebied. Op 29.04.2004 wordt hij door onze diensten gerepatrieerd naar Marokko. Op 28.04.2009 dient hij een eerste aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 26.09.2012. Op 16.12.2009 en 09.03.2011 dient betrokkene een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 11.09.2014 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 07.04.2018 dient betrokkene een tweede aanvraag 9ter in, die opnieuw ongegrond wordt afgesloten op 25.06.2018 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.07.2018.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij nog maar weinig contact heeft met zijn land van herkomst, er nergens terecht zou kunnen en in armoede terecht zou komen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en toont niet aan dat er familieleden van hem in België verblijven, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de behandelingsduur van zijn eerste aanvraag 9ter, waardoor hij jarenlang in legaal verblijf was. Betrokkene diende inderdaad op 28.04.2009 een eerste aanvraag 9ter in, waarbij hij op 29.05.2009 in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. De aanvraag werd op 26.09.2012 ongegrond afgesloten. Betrokkene diende echter te weten dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvragen 9bis d.d. 16.12.2009 en 09.03.2011 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 11.09.2014. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn.

Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bis onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt hij echter geen stukken voor. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn medische situatie reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden op 25.06.2018. De artsadviseur was van oordeel dat een terugkeer naar Marokko geen risico inhield voor zijn leven of zijn fysieke integriteit daar de behandeling in Marokko beschikbaar is. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen nieuwe medische stukken na deze beoordeling door de arts-adviseur. Betrokkene toont aldus niet aan dat het ingeroepen medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Betrokkene beroept zich daarnaast op een psychische problematiek. Echter, ook hiervan legt betrokkene geen enkel stavingsstuk voor en ook het administratief dossier bevat geen bewijzen voor deze ingeroepen psychische problematiek. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn psychologische problematiek (waarvan hij geen enkel bewijs voorlegt) en zijn medische problematiek (waarvan hij geen actualisatie meer voorlegt sinds 2018) onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt.

Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven en omdat al zijn belangen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één verklaring voorlegt inzake vrijwilligerswerk sinds 2018. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al 24 jaar in België zou verblijven, dat hij dus al zeer lange tijd in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij blijf zou geven van integratie, dat hij tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben in een knelpuntberoep, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een zeer getalenteerde kleermaker zou zijn, dat hij momenteel tewerkgesteld zou zijn in een sociaaleconomisch project, dat hij nauwe banden opgebouwd zou hebben met de Belgische samenleving, dat hij zich aangepast zou hebben aan onze levenswijzen, dat hij heel veel moeite zou doen, dat hij hier en groot netwerk aan sociale contacten uitgebouwd zou hebben, dat zijn daden zouden getuigen van engagement en solidariteit, dat hij drie attesten voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen, een werkbeploofte en een verklaring inzake vrijwilligerswerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: (...)1970
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleden : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: Betrokkene beroept zich op medische elementen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zijn medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden op 25.06.2018. Deze beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het administratief dossier bevat geen nieuwe medische stukken na deze beslissing. We stellen dus vast dat betrokkene geen actuele medische stukken voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat het ingeroepen medische element nog actueel daar er geen actualisatie is van dit element.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de eerste bestreden beslissing:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 02.07.2024 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te verwijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij! Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt;

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk Of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, Of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België. "

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend,

Verwerende partij somt ze zelf op in de bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

*Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!
Men stelt immers louter het volgende:*

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v. st. , nr. 56146; RN. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem 1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker meer dan 20 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij doorliep in het verleden meerdere (langdurige) procedures waaronder een aanvraag tot medische regularisatie, alsook een aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, ook m.b.t. deze fase kan de integratie onderzocht worden. Men verwijst immers zelf naar het feit dat hij legaal verblijf genoten heeft en dit gedurende de meerdere regularisatieprocedures. Gedurende deze tijd kon verzoeker zich naar behoren integreren in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al lange tijd niet meer in Marokko is geweest en niemand meer heeft die hem kan opvangen. Ook zijn dochter verblijft in Nederland en zijn zoon in Frankrijk. Verzoeker is reeds zeer lange tijd gescheiden waardoor hij ook niet op zijn ex-partner kan terugvallen. Tijdelijk terugkeren en zijn leven riskeren is geen realistische optie en aldus onmogelijk! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd!

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

Lopende asielprocedure

Schending van artikel 3 of 8 EVRM

Administratieve onmogelijkheid

Medische elementen

Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

Je kind zou een school- of academiejaar verliezen

je zou je werk verliezen

je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

oorlog

weigering van legerdienst

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Er werd in het verleden een verblijfstitel toegekend aan personen, van wie de asielprocedures als langdurig worden bestempeld. Verzoeker diende meerdere verzoeken tot internationale bescherming in, gelet op zijn gegronde vrees bij terugkeer. Deze hebben meer dan 4 jaar in beslag genomen. De laatste dateert van 07.05.2020. Deze werd ontvankelijk verklaard. Slechts eind april 2024 werd hierin een eindbeslissing genomen door Uw Raad. Ook deze procedure heeft +- 4 jaar geduurd.

De asielprocedures dienen behandeld te worden binnen een redelijke termijn. In andere gevallen werd geoordeeld dat asielprocedures die niet binnen de 4 jaar werden afgehandeld, als onredelijk lang werden bestempeld. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij die schrijft "zelfs indien onredelijk lang". Men meent echter dat hieraan geen recht gekoppeld kan worden.

Dit kan naar analogie toegepast worden op andere langdurige procedures in casu medische en humanitaire regularisatie.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. "

Verzoeker verblijft wel degelijk meer dan 20 jaar in België waarvan een groot deel in legaal verblijf. Uw Raad heeft zich reeds meermaals uitgesproken over het feit dat integratie tijdens legaal verblijf kan worden opgebouwd. Hiermee dient dan wel degelijk rekening te worden gehouden bij het nemen van deze beslissing. Men kan dit niet naast zich neerleggen.

Bovendien vormt de onredelijke duur van een asielaanvraag een grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot 9bis. Dit wordt ook bevestigd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), die het art. 9bis van de vreemdelingenwet invoert:

"Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken terug te keren zijn land van herkomst." Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische theorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden eert verblijfsmachtiging in België wordt X pagina 6 toegestaan. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen Wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde Of de nationale veiligheid." (eigen markering)

Ook bij de commissie voor Binnenlandse Zaken werd er door de minister aangegeven dat:

"Een verblijfsvergunning toegekend aan alleenstaanden wanneer het onderzoek van hun vier jaar in beslag heeft genomen en dat gezinnen met kinderen van zes tot achttien jaar wanneer het onderzoek van de aanvraag drie jaar heeft aangesleept, op voorwaarde dat die personen geïntegreerd zijn en geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hieruit dat er geen onderscheid wordt gemaakt naar de aard van de (langdurige) procedure. De regering heeft in het akkoord van 18.03.2008 aangekondigd dat de regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone

omstandigheden verduidelijkt zullen worden in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering).

Een aanvraag onder meer op grond van langdurige procedures, zoals hierboven meegedeeld. Wordt steevast als ontvankelijk en gegrond aanvaard.

In de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel en het art. 9bis van de vreemdelingenwet, nog steeds van kracht: " bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 vreemdelingen met een onredelijk lange asiel procedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaande, andere families) (...) " (eigen markering)

In een zaak waar een aanvrager zich ook beriep op de onredelijke duur van zijn asielprocedure op basis van de tegengestelde standpunten over regularisatie, en verwerende partij antwoordde dat dit geen wettelijke norm was, oordeelde de Raad van State (arrest 157.452 van 10 april 2006);

"Considérant, sur l'ensemble des deux moyens, que la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 26 décembre 2005, ne nie pas l'existence de "la déclaration ministérielle à laquelle l'intéressé se réfère", et n'en conteste pas davantage la teneur qu'en expose le requérant; qu'elle se contente d'en dire que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature"; que la partie adverse a adopté la même position lors de l'audience X Pagina 7 du 22 mars 2006; Considérant que cette déclaration, reproduite et publiée par les soins de L'ASBL CIRE, énonce notamment ce qui suit : Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette "déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature")"

Omtrent de langdurige asielprocedure wordt het volgende gemotiveerd, zoals hierboven reeds meegegeven:

Wat betreft het feit dat het VIB dan 3 jaar - namelijk 4 jaar - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak de zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor nodige tijd hebben genomen. "

Dit kan ook naar analogie ook toegepast worden op andere langdurige procedures. De duur van deze procedure maakt een tijdelijke terugkeer wel degelijk moeilijk, gelet op zijn lang verblijf in Europa.

Op dezelfde manier werd reeds geoordeeld (arrest 123.962 van 7 oktober 2003):

"Considérant que si les circulaires précitées ne peuvent constituer que des commentaires législatifs, qu'elles ne peuvent modifier la portée de la législation et qu'en conséquence, leur prétendue violation ne peut servir de fondement au moyen, elles n'en constituent pas moins des lignes de conduite destinées à guider l'autorité administrative dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire; que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer, en l'espèce, l'existence de ces circulaires du 15 septembre 1998 et du 19 février 2003; qu'elle ne pouvait se borner à constater que le requérant était en séjour illégal au moment où elle a statué, alors qu'au moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour, le requérant était encore autorisé au séjour en vertu de l'autorisation spéciale délivré par le ministère des affaires étrangères, et qu'elle ne prétend pas, par ailleurs, dans la décision attaquée, que le requérant ne remplirait pas toutes les conditions d'obtention d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant; Considérant que si - au risque de tromper la légitime confiance de l'administré - la partie adverse estimait ne pas devoir suivre les indications des circulaires précitées et refuser de présumer l'existence des circonstances exceptionnelles, quand bien même le requérant répondait aux conditions fixées par ces documents, il lui appartenait d'en expliciter les

raisons; qu'à défaut de toute indication à ce sujet dans le premier acte attaqué, le premier moyen, première et troisième branches réunies, est sérieux".

De langdurige procedures van verzoeker dienden wel degelijk in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het feit dat dit element tot de ontvankelijkheid behoort.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze elementen en het geheel ervan niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat verzoeker het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak

2. Elementen van integratie

Dat verzoeker van mening is, dat er degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Hij verblijft immers al meer dan 20 jaar in België,

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om verblijf te bemachtigen, Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. In eerste instantie wenst hij op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België, integendeel zelfs want hij had een aanvraag ingediend die aan de voorwaarden voldoet teneinde zijn verblijf te kunnen regulariseren en verzoeker zelf zijn rechten geschonden hebben indien hij voortijdig het land zou verlaten omdat daardoor zijn aanvraag zonder voorwerp zou verklaard worden. heeft in het verleden reeds een aantal ontvankelijkheidsbeslissingen ontvangen. Daarover motiveert DVZ dat deze in het verleden een reden zouden kunnen zijn geweest om verblijf toe te kennen toch dat deze omstandigheden kunnen verdwijnen of wijzigen maar maakt niet duidelijk waarom dit nu NIET meer geldt,

Dit kan door voor verzoeker niet nagegaan worden. DVZ laat na te motiveren of redenen toe te lichten bij een positieve of ontvankelijkheidsbeslissing. Dit wordt intern vaak beslist, doch hiervan krijgt verzoeker en/of raadsman nooit kopie of motivering.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig, ononderbroken en deels legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, doch ook hierin kan de integratie onderzocht worden. Hiernaar wordt door verwerende partij verwezen bij de motivering van artikel 8 van het EVRM. Indien men meent dat deze slechts enkel in de gegrondheidsfase kan onderzocht worden, is het ook frappant dat deze elementen voor de schending van artikel 8 EVRM wel onderzocht en gemotiveerd kunnen worden.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

" . . . De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een- regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf(..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, ..

Dit is geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom ook de integratie geen buitengewone omstandigheid kan de langdurige asielproceduretoont wel degelijk de buitengewone omstandigheden aan.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij dat de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als in het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zijn verblijf geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Dat verwerende partij dient rekening te houden met elementen en het geheel van de elementen in dit dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht,

3. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Bovendien heeft verzoeker in België reeds verschillende jaren legaal verblijf genoten, tijdens zijn verschillende regularisatieprocedures (zowel medisch als humanitair).

Zo werd in dossier OV [...] een Belgische verblijfstitel op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie afgeleverd. rekening houdend met dergelijk langdurige asielprocedure. Hierin werd op 20.07.2022 een bijlage 3 afgeleverd, na indiening van aanvraag o.b.v. art' 9bis en werd op 30.08.2022 reeds een positieve beslissing genomen. Dit kan naar analogie worden toegepast op het dossier van verzoeker, gelet op Zijn langdurige procedures.

Ook een Sri Lankaanse burger heeft op basis van zijn lange asielprocedure een verblijfstitel bekomen (OV [...]). Bovendien zijn verschillende gezinnen met kinderen ook geregulariseerd op grond van een langdurige asielprocedure (OV [...] – [...] + [...]).

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier heeft behandeld.

Dit is bovendien ook een schending van het gelijkheidsbeginsel dat stelt dat er een gelijke behandeling moet zijn voor gelijkaardige dossiers.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel,

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om met dit alles geen rekening gehouden!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit,

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Men neemt het feit van de lange procedures wel op in de ontvankelijkheidsfase maar dit element wordt dan meteen loutere 5tiilformule en in één alinea van tafel geveegd; indien men van mening was dat dit in de gegrondheidsfase onderzocht diende te worden, had men dit moeten opnemen in de beslissing. Verwerende partij werpt dit op bij huidige beslissing en dient daar dan ook over te motiveren.

Tenslotte motiveert verwerende partij dat eert schending van art. 3 EVRM niet van toepassing is en dat verzoeker, gelet op het feit dat hij nog zou kunnen terugkeren naar Marokko gezien hij geen bewijs voorlegt dat er niemand hem zou kunnen opvangen bij terugkeer. Echter zijn dochter en verblijven reeds in Europa. Bovendien is hij gescheiden van zijn ex-partner waardoor hij ook op haar niet kan terugvallen, Hij verblijft al meer dan 24 jaar in België.

Hoewel dit duidelijk werd medegedeeld, wordt ook dit door verwerende partij naast zich neergelegd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven,

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft „ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald ter ondersteuning een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen worden door de asieldiensten met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige tot het bekomen een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat het voor verzoeker helemaal niet duidelijk is waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij heeft aangehaald noch met het geheel van elementen.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt,

Tweede middel: Schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoeker heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in zijn land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoeker wel degelijk erbarmelijk is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker heeft weliswaar het grootste deel van zijn leven in Marokko verbleven maar verblijft nu al meer dan 24 jaar in België en dus verblijft hij, als volwassene, al langer in België dan hij ooit in Marokko heeft verbleven. Verzoeker heeft als jongvolwassen zijn land verlaten, is er al jaar en dag niet meer geweest en heeft dus maar weinig contact meer met zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft in België wel een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Hij kan niet terug naar zijn land van herkomst en het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst, dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM en hij hier zeer goed begeleid en ondersteund wordt door K. (Sant' Egidio).

Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen en dat dit absoluut in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen en mogelijkheid tot vast werk, zodra zijn verblijfsdocumenten dit toelaten. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden en dit onderzoek zeker niet werd uitgevoerd en/of gemotiveerd. Zij verwijzen enkel naar de onderzoeken bij de verzoeken tot internationale bescherming.

Derde middel: Schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens - Eerbiediging van het privéleven

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal art. 8 van het ESRM geschonden worden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende

"1, Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van: s' lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten of de vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft verschillende sociale contacten in België, alsook kinderen in Europa vb. een dochter in Nederland.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn opvang, zorg en onderhoud, zeker gelet op zijn langdurig verblijf in België.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; El'IRM, 26 maart Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé — en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé — als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke; sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privélevens Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.*

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁹ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. II Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 20 jaar geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die lange tijd zijn leven uit. Hij werd tewerkgesteld.

Verzoeker wordt ook omschreven als een integer iemand die zich inzet voor de medemens.

Verzoeker heeft wel degelijk een goede positie ingenomen in de maatschappij en zet zich ook voor allerlei personen in België. Er is dus wel degelijk sprake van dermate nauwe banden met de maatschappij.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt en waarmee wel degelijk rekening gehouden diende te worden bij het nemen van deze beslissing.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie van zijn verblijf is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook eert billijke afweging gemaakt worden in het licht van de fair balance toets waarin de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en Zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig die een aanvraag in België verantwoorden,

Verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. uw Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM:

"er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (...) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. (...) daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het concrete privéleven van de verzoeker, kan de Raad in casu niet vaststellen dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker heeft gedurende Zijn asielpprocedure legaal op het grondgebied verbleven. Er wordt gesteld dat verzoeker enkel op basis van een proceduredocument in België mocht

Gedurende deze periode was het uiteraard toegestaan om aan de slag te gaan, werd hij ingeschreven in het vreemdelingenregister en beschikte hij over een vast adres, werd hij in het bezit gesteld van een rijksregisternummer, had hij vaste tewerkstelling,

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is sinds 2004 op Belgisch grondgebied, had tewerkstellingen heeft persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te integreren in België.

Hij wenst zo snel op zijn eigen benen te staan en opnieuw in zijn eigen onderhoud te voorzien.

Verzoeker geeft een ernstige blijk van integratie en verzoekt om die redenen, mede gelet op zijn langdurig verblijf, dat zijn verblijf wordt geregulariseerd."

2.2. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen tegen de eerste bestreden beslissing samen besproken.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Aangaande verzoekers lang verblijf en integratie, verwijst hij naar zijn langdurig verblijf van meer dan 20 jaar in België, naar de lange duur van de asielprocedures en andere langdurige regularisatieprocedures en naar zijn lokale verankering.

Verweerder heeft *in fine* van de eerste bestreden beslissing overwogen dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om na te hebben vastgesteld dat uit de sociale bindingen van verzoeker geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, vast te stellen dat de vermeende verankering van verzoeker in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan.

Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (*cf.* RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verwijst naar gelijkaardige dossiers waarin op basis van een lange asielprocedure een verblijfstitel werd bekomen en een schending van het gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel opwerpt, wijst de Raad er opnieuw op dat *in casu* niet wordt beslist over de gegrondheid van verzoekers aanvraag, met andere woorden het toekennen van verblijf.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij voert aan dat hij al meer dan 24 jaar in België verblijft, al langer in België verblijft dan in zijn land van herkomst, dat hij als jongvolwassene zijn land verlaten heeft, dat hij al jaar en dag niet meer

in Marokko geweest is en dus maar weinig contact meer heeft met zijn land van herkomst, dat hij indien hij dient terug te keren in armoede zal terechtkomen en dat hij in België zeer goed begeleid en ondersteund wordt door K. (Sant' Egidio).

De eerste bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 3 van het EVRM:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij nog maar weinig contact heeft met zijn land van herkomst, er nergens terecht zou kunnen en in armoede terecht zou komen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en toont niet aan dat er familieleden van hem in België verblijven, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker gaat niet in op de motivering in de bestreden beslissing. Hij laat na zijn bewering dat hij in geval van terugkeer in de armoede zal terechtkomen aan de hand van enig begin van bewijs aan te tonen. Hij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval hij zijn verblijfsaanvraag aldaar dient in te dienen niet aannemelijk.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit

het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Verzoeker maakt geen gewag van enig gezins- of familielid in België. Hij toont op dat vlak dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Wat verzoekers privéleven betreft, voert hij aan dat hij verschillende sociale contacten heeft in België, dat hij sinds 2004 in België verblijft, dat hij in België in die lange tijd zijn leven uitbouwde, dat hij een goede positie heeft ingenomen in de maatschappij en zich ook voor allerlei personen in België inzet, dat hij tewerkgesteld werd en serieuze persoonlijke inspanningen gedaan heeft om zich ten volle te kunnen integreren in België.

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd omtrent het privéleven:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven en omdat al zijn belangen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebbba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één verklaring voorlegt inzake vrijwilligerswerk sinds 2018. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter

voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad merkt op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de beoordeling van verweerder, doch voert hij geen concrete elementen aan die niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit verzoekers betoog kan niet worden afgeleid dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend-

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te verwijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België.

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in de bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag ont machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.V , nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St, nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr, 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker meer dan 20 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij doorliep in het verleden meerdere (langdurige) procedures waaronder een aanvraag tot medische regularisatie, alsook een aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, ook m.b.t. deze fase kan de integratie onderzocht worden.

Men verwijst immers zelf naar het feit dat hij legaal verblijf genoten heeft en dit gedurende de meerdere regularisatieprocedures. Gedurende deze tijd kon verzoeker zich naar behoren integreren in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al lange tijd niet meer in Marokko is geweest en niemand meer heeft die hem kan opvangen. Ook zijn dochter verblijft in Nederland en zijn zoon in Frankrijk. Verzoeker is reeds zeer lange tijd gescheiden waardoor hij ook niet op zijn ex-partner kan terugvallen. Tijdelijk terugkeren en zijn leven riskeren is geen realistische optie en aldus onmogelijk! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd!

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden,

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden;

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*

- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- je zou je werk verliezen
- je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog
- weigering van legerdienst"

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak

Er werd in het verleden een verblijfstitel toegekend aan personen, van wie de asielprocedures als langdurig worden bestempeld. Verzoeker diende meerdere verzoeken tot internationale bescherming in, gelet op zijn gegronde vrees bij terugkeer. Deze hebben meer dan 4 jaar in beslag genomen. De laatste dateert van 07.05.2020. Deze werd ontvankelijk verklaard. Slechts eind april 2024 werd hierin een eindbeslissing genomen door Uw Raad. Ook deze procedure heeft 4 jaar geduurd.

De asielprocedures dienen behandeld te worden binnen een redelijke termijn. In andere gevallen werd geoordeeld dat asielprocedures die niet binnen de 4 jaar werden afgehandeld, als onredelijk lang werden bestempeld. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij die schrijft "zelfs indien onredelijk lang". Men meent echter dat hieraan geen recht gekoppeld kan worden.

Dit kan naar analogie toegepast worden op andere langdurige procedures in casu medische en humanitaire regularisatie.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verzoeker verblijft wel degelijk meer dan 20 jaar in België waarvan een groot deel in legaal verblijf. Uw Raad heeft zich reeds meermaals uitgesproken over het feit dat integratie tijdens legaal verblijf kan worden opgebouwd. Hiermee dient dan wel degelijk rekening te worden gehouden bij het nemen van deze beslissing. Men kan dit niet naast zich neerleggen.

Bovendien vormt de onredelijke duur van een asielaanvraag een grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot 9bis. Dit wordt ook bevestigd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), die het art. 9bis van de vreemdelingenwet invoert:

"Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State (omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt X Pagina 6 toegestaan. a. In de eerste plaats betreft het de

*vreemdelingen Wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...) (eigen markering)*

Ook bij de commissie voor Binnenlandse Zaken werd er door de minister aangegeven dat:

"Een verblijfsvergunning wordt toegekend aan alleenstaanden wanneer het onderzoek van hun aanvraag vier jaar in beslag heeft genomen en aan gezinnen met schoolgaande kinderen van zes tot achttien jaar wanneer het onderzoek van de aanvraag drie jaar heeft aangesleept, op voorwaarde dat die personen geïntegreerd zijn en geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Hieruit blijkt dat er geen onderscheid wordt gemaakt naar de aard van de (langdurige) procedure. De regering heeft in het akkoord van 18.03.2008 aangekondigd dat de regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden verduidelijkt zullen worden in een omzendbrief (langdurige procedure, Ziekte en prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering).

Een aanvraag ondermeer op grond van langdurige procedures, zoals hierboven meegedeeld, wordt stevast als ontvankelijk en gegrond aanvaard

In de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het art. 9bis van de vreemdelingenwet nog steeds van kracht: "Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) Of vier jaar (alleenstaanden, andere families) (...)" (eigen markering)

In eert zaak waar een aanvrager zich ook beriep op de onredelijke duur van zijn asielprocedure op basis van de tegengestelde standpunten over regularisatie, en verwerende partij antwoordde dat dit geen wettelijke norm was, oordeelde de Raad van State (arrest nr.. 157.452 van 10 april 2006):

"Considérant, sur l'ensemble des deux moyens, que la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 26 décembre 2005, ne nie pas l'existence de "la déclaration ministérielle à laquelle l'intéressé se réfère", et n'en conteste pas davantage la teneur qu'en expose le requérant; qu'elle se contente d'en dire que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature"; que la partie adverse a adopté la même position lors de l'audience X Pagina 7 du 22 mars 2006; Considérant que cette déclaration, reproduite et publiée par les soins de L'ASBL CIRE, énonce notamment ce qui suit : Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette "déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature")"

Omtrent de langdurige asielprocedure wordt het volgende gemotiveerd, zoals hierboven reeds meegegeven:

"voor wat betreft het feit dat het VIB meer dan 3 jaar - namelijk 4 jaar - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. "

Dit kan ook naar analogie ook toegepast worden op andere langdurige procedures. De duur van deze procedure maakt een tijdelijke terugkeer wel degelijk moeilijk, gelet op zijn lang verblijf in Europa.

Op dezelfde manier werd reeds geoordeeld (arrest nr. 123.962 van 7 oktober 2003):

"Considérant que si les circulaires précitées ne peuvent constituer que des commentaires législatifs, qu'elles ne peuvent modifier la portée de la législation et qu'en conséquence, leur prétendue violation ne peut

servir de fondement au moyen, elles n'en constituent pas moins des lignes de conduite destinées à guider l'autorité administrative dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire; que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer, en l'espèce, l'existence de ces circulaires du 15 septembre 1998 et du 19 février 2003; qu'elle ne pouvait se borner à constater que le requérant était en séjour illégal au moment où elle a statué, alors qu'au moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour, le requérant était encore autorisé au séjour en vertu de l'autorisation spéciale délivrée par le ministère des affaires étrangères, et qu'elle ne prétend pas, par ailleurs, dans la décision attaquée, que le requérant ne remplirait pas toutes les conditions d'obtention d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant; Considérant que si - au risque de tromper la légitime confiance de l'administré - la partie adverse estimait ne pas devoir suivre les indications des circulaires précitées et refuser de présumer l'existence des circonstances exceptionnelles, quand bien même le requérant répondait aux conditions fixées par ces documents, il lui appartenait d'en expliciter les raisons; qu'à défaut de toute indication à ce sujet dans le premier acte attaqué, le premier moyen, première et troisième branches réunies, est sérieux".

De langdurige procedures van verzoeker dienden wel degelijk in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het feit dat dit element tot de ontvankelijkheid behoort Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze elementen en het geheel ervan niet aanvaard worden door verwerende partij!

*Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!
Dat verzoeker het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak);*

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van Zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 20 jaar in België.

Verweerder heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. In eerste instantie wenst " op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België, integendeel zelfs want hij had een aanvraag ingediend die aan de voorwaarden voldoet teneinde zijn verblijf te kunnen regulariseren en verzoeker zou zelf zijn rechten geschonden hebben indien hij voortijdig het land zou verlaten omdat daardoor Zijn aanvraag zonder voorwerp zou verklaard worden. Hij heeft in het verleden reeds een aantal ontvangen, Daarover motiveert DVZ dat deze in het verleden een reden zouden kunnen zijn geweest om verblijf toe te kennen toch dat deze omstandigheden kunnen verdwijnen Of wijzigen maar maakt niet duidelijk waarom dit nu NIET meer geldt.

Dit kan door voor verzoeker niet nagegaan worden. DVZ laat na te motiveren Of redenen toe te lichten bij eert positieve Of Dit wordt intern vaak beslist, doch hiervan krijgt verzoeker en of raadsman nooit kopie of motivering.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig, ononderbroken en deels legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, doch ook hierin kan de integratie onderzocht worden. Hiernaar wordt door verwerende partij verwezen bij de motivering van artikel 8 van het EVRM. Indien men meent dat deze slechts enkel in de gegrondheidsfase kan onderzocht worden, is het ook frappant dat deze elementen voor de schending van artikel 8 EVRM wel onderzocht en gemotiveerd kunnen worden,

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf(..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is . . . geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom ook de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, de langdurige asielprocedure toont wel degelijk de buitengewone omstandigheden aan.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat Zijn verblijf geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met elementen en het geheel van de elementen in dit dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Bovendien heeft verzoeker in België reeds verschillende jaren legaal verblijf genoten, tijdens Zijn verschillende regularisatieprocedures (zowel medisch als humanitair).

Zo werd in dossier OV (...) een Belgische verblijfstitel op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie afgeleverd. rekening houdend met dergelijk langdurige asielprocedure. Hierin werd op 20.07.2022 een bijlage 3 afgeleverd, na indiening van zijn aanvraag o.b. v. art. 9bis en werd op 30.08.2022 reeds een positieve beslissing genomen. Dit kan naar analogie worden toegepast op het dossier van verzoeker, gelet op zijn langdurige procedure.

Ook een Sri Lankaanse burger heeft op basis van zijn lange asielprocedure een verblijfstitel bekomen (OV (...)). Bovendien zijn verschillende gezinnen met kinderen ook geregulariseerd op grond van een langdurige asielprocedure (OV (...)).

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier heeft behandeld.

Dit is bovendien ook een schending van het gelijkheidsbeginsel dat stelt dat er eert gelijke behandeling moet zijn voor gelijkaardige dossiers.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om met dit alles geen rekening gehouden!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd,

Men neemt het feit van de lange procedures wel op in de ontvankelijkheidsfase maar dit element wordt dan met een loutere stijf formule en in één alinea van tafel geveegd; indien men van mening was dat dit in de gegrondheidsfase onderzocht diende te worden, had men dit moeten opnemen in de beslissing, Verwerende partij werpt dit op bij huidige beslissing en dient daar dan ook over te motiveren.

Tenslotte motiveert verwerende partij dat een schending van art, 3 EVRM niet van toepassing is en dat verzoeker, gelet op het feit dat hij nog zou kunnen terugkeren naar Marokko gezien hij geen bewijs voorlegt dat er niemand hem ZOU kunnen opvangen bij terugkeer. Echter Zijn dochter en zoon verblijven reeds in Europa. Bovendien is hij gescheiden van zijn ex-partner waardoor hij ook op haar niet kan terugvallen, Hij verblijft al meer dan 24 jaar in België,

Hoewel dit duidelijk werd meegedeeld, wordt ook dit door verwerende partij naast zich neergelegd,

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat Zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat dé vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de zoetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen met aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden verklaard;

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zitting van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 eet die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van die elementen die werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en de criteria voorzien in artikel 48/4 betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop de procedure ter behandeling de asielaanvraag in de zin van: artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestanden en gekend voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen een machtiging tot verblijf in het rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter,

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat het voor verzoeker helemaal niet duidelijk is waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij heeft aangehaald noch met het geheel van elementen.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

Schending van de hoorplicht

Voor het opstellen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker niet gehoord alvorens het opstellen van dit bevel.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Verzoeker stelt niet te zijn gehoord en zijn relaas niet te hebben kunnen doen. Indien hij degelijk was gehoord geweest, had verzoeker zijn relaas kunnen doen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

Tweede middel: Schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoeker heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in zijn land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoeker wel degelijk erbarmelijk is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker heeft weliswaar het grootste deel van zijn leven in Marokko verbleven maar verblijft nu al meer dan 24 jaar in België en dus verblijft hij, als volwassene, al langer in België dan hij ooit in Marokko heeft

verbleven. Verzoeker heeft als jongvolwassen zijn land verlaten, is er al jaar en dag niet meer geweest en heeft dus maar weinig contact meer met zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft in België wel een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Hij kan niet terug naar zijn land van herkomst en het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst, dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM en hij hier zeer goed begeleid en ondersteund wordt door K. (Sant' Egidio).

Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen en dat dit absoluut in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen en mogelijkheid tot vast werk, zodra zijn verblijfsdocumenten dit toelaten. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden en dit onderzoek zeker niet werd uitgevoerd en/of gemotiveerd. Zij verwijzen enkel naar de onderzoeken bij de verzoeken tot internationale bescherming.

Derde middel: Schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens — eerbiediging van het privéleven

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal art. 8 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker heeft verschillende sociale contacten in België, alsook kinderen in Europa vb. een dochter in Nederland.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn opvang, zorg en onderhoud, zeker gelet op zijn langdurig verblijf in België.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹⁹ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.²⁰ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie-

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 20 jaar geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die lange tijd zijn leven uit. Hij werd tewerkgesteld.

Verzoeker wordt ook omschreven als een integer iemand die zich inzet voor de medemens.

Verzoeker heeft wel degelijk een goede positie ingenomen in de maatschappij en zet zich ook voor allerlei personen in België in. Er is dus wel degelijk sprake van dermate nauwe banden met de maatschappij.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt en waarmee wel degelijk rekening gehouden diende te worden bij het nemen van deze beslissing.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie van zijn verblijf is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM :

“er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (...) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. (...)) daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt te dat sociale relaties niet onder de bescherming artikel van het EVRM vallen, Stelling die niet overeenind kan blijven, verder niet overgaat tot uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het concrete privéleven van verzoeker, kan de Raad in casu niet vaststellen dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

Verzoeker heeft gedurende zijn asielprocedure legaal op het grondgebied verbleven. Er wordt gesteld dat verzoeker enkel op basis van een proceduredocument in België mocht verblijven, Gedurende deze periode

was het uiteraard toegestaan om aan de slag te gaan, werd hij ingeschreven in het vreemdelingenregister en beschikte hij over een vast adres, werd hij in het bent gesteld van een rijksregisternummer, had hij vaste tewerkstelling, enz...

Er is sprake van een duurzame lokale verankereng. Verzoeker is sinds 2004 op Belgisch grondgebied had tewerkstelling en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan Zich ten volle te kunnen integreren in België.*

Hij wenst zo snel mogelijk op zijn eigen benen te Staan en opnieuw in zijn eigen onderhoud te voorzien,

Verzoeker geeft een ernstige blijk van integratie en verzoekt om die redenen, mede gelet op zijn langdurig verblijf, dat zijn verblijf wordt geregulariseerd."

2.4. Wegens hun onderlinge samenhang worden middelen tegen de tweede bestreden beslissing samen besproken.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Waar verzoeker in wezen zijn argumenten herhaalt zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing, verwijst de Raad naar zijn bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing die eveneens dienstig geldt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of de verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan *in casu* aangenomen worden als een gelegenheid waarin de verzoeker zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

De verzoeker had immers de mogelijkheid om in het raam van zijn verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoeker had deze mogelijkheid, minstens toont hij het tegendeel niet aan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, indien hij bijkomend was gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die de verweerder nog niet bekend waren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT

